

ANDRZEJ  
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VI  
TURNUL RÂNDUNICII

Traducere din limba poloneză de  
MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR  
Redactor-șef: Marian COMAN  
Redactor: Roxana POPESCU  
Tehnoredactor: Magda BITAY  
Lector: Irina CERCHIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Turnul rândunicii / Andrzej Sapkowski ; trad. din lb. poloneză: Mihaela Fiscutean. -  
București: Nemira Publishing House, 2020  
ISBN 978-606-43-0897-9

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski  
WIEŻA JASKÓŁKI  
Copyright © 1997, by Andrzej Sapkowski  
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency.

© ARMADA, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de ARTPRINT SRL  
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,  
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți  
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise  
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0897-9

*Într-o noapte întunecată ca steagul de jale, au ajuns la Dun Dâre,  
Unde se adăpostea tânăra vrăjitoare.  
Din toate părțile târgului au înconjurat-o  
Să scape de ei n-au lăsat-o.  
Într-o noapte întunecată ca steagul de jale, s-o agațe au dorit,  
Dar cu niciun chip n-au izbutit.  
Înainte de-a răsări palidul soare  
Treizeci de trupuri zăceau pe cărare.*

Cântecul cerșetorului despre măcelul năprasnic petrecut  
în noaptea de Saovine la Dun Dâre

– Pot să-ți ofer tot ce-ți dorești, i-a spus zâna. Avere, coroană și sceptru, faimă, viață lungă și fericită. Alege.

– Nu mă interesează nici averea, nici faima, nici puterea și nici sceptrul, i-a răspuns vrăjitorul. Vreau un cal negru ca noaptea și iute ca vântul. Vreau o spadă bine ascuțită și strălucitoare ca un mănunchi de raze de lună. Vreau să cutureier lumea noaptea pe calul meu și să înfrâng puterea Răului și a Întunericului cu spada mea strălucitoare. Asta e tot ce vreau.

– O să-ți dau un cal mai întunecat decât noaptea și mai iute decât vântul, i-a făgăduit zâna. O să-ți dau o spadă mai ascuțită și mai strălucitoare decât un mănunchi de raze de lună. Dar pretențiile tale, vrăjitorule, sunt cam mari. O să trebuiască să plătești cu vârf și îndesat.

– Cu ce? N-am nimic, chiar n-am.

– Cu sângele tău.

FLOURENS DELANNOY, *Basme și legende*

**U**niversul, după cum știe toată lumea, urmează la fel ca viața o traiectorie circulară. Pe circumferința acestui cerc sunt trasate opt puncte magice care formează o rotație completă, un ciclu anual. Aceste puncte se află în perechi și sunt dispuse diametral opus pe circumferința cercului: Imbaelk, germinare, și Lammas, maturizare; Belleteyn, înflorire, și Saovine, ofilire; solstițiul de iarnă, numit Midinvaerne, iar cel de vară, Midaete; echinocțiul de primăvară, Birke, și cel de toamnă, Velen. Cercul este astfel împărțit în opt părți care corespund diviziunilor unui an în calendarul elfesc.

Oamenii care au debarcat pe țărmurile de la gurile Jarugăi și Pontarului au adus propriul lor calendar bazat pe lună, ce împărțea anul în douăsprezece luni și indica ciclul anual al muncii câmpului, începând de la plantarea puieților până la gerul care îngheța pământul. Cu toate acestea, chiar dacă aveau propriul calendar și propriile anotimpuri, oamenii au acceptat cercul elfilor și cele opt puncte marcate pe circumferința acestuia. Imbaelk și Lammas, Saovine și Belleteyn, cele două solștiții și cele două echinocții din calendarul elfesc au devenit și pentru oameni niște zile de sărbătoare ca oricare altele, răsărind la fel de repede ca un copac singuratic în mijlocul unei pajiști.

Pentru că aceste date erau înconjurate de o aură de magie.

Într-adevăr, nu este un secret pentru nimeni, o aură cu totul specială învăluie atmosfera în zilele și nopțile acestor sărbători. Nu surprind pe nimeni manifestările supranaturale și fenomenele stranii care însoțesc aceste opt date, în special echinocțiile și solstițiile. Toată lumea s-a obișnuit de-acum cu aceste ciudățenii, rareori mai provoacă mari senzații.

Dar în acel an, lucrurile au stat altfel.

În acel an, oamenii sărbătoreau echinocțiul de toamnă așa cum obișnuiau, cu o cină festivă în sânul familiei. Conform tradiției, trebuiau să fie pe masă cât mai multe roade din recolta celui an, chiar dacă erau doar câteva din fiecare. Acesta era obiceiul. După ce au luat cina și i-au mulțumit zeiței Melitele pentru recolta anului, oamenii s-au dus să se odihnească. Și atunci a început calvarul.

Chiar înainte de miezul nopții s-a stârnit o furtună înspăimântătoare, vântul bătea ca nebunul, făcând copacii să se îndoieie până la pământ; printre scârșnete de câpriorilor, scârțâiturile obloanelor și trosnetele copacilor aproape smulși din pământ răzbeau urlete, răcnete și gemete infernale. Până și norii care alergau pe cer luau forme extravagante: în mare parte erau siluete de cai și unicorni în galop. După aproape o oră, furtuna a încetat brusc și, în liniștea care s-a așternut abrupt, noaptea a fost animată de trilurile și fâlfâirile de aripi ale sutelor de caprimulgi, acele păsări misterioase care, potrivit credinței populare, se adună în jurul muribunzilor pentru a le cânta de jale. De data aceasta, corul de caprimulgi răsuna atât de intens, atât de puternic, încât părea că moare întreaga lume.

Caprimulgii nu mai conteneau cu cântecele lor agonice, cu trilurile lor sălbatice, norii invadau orizontul, mascând ceea ce rămăsese din lumina lunii. În acel moment, teribilul beann'shie, vestitorul morții violente și iminente, a început să geamă dintr-odată, iar Vânătoarea Sălbatică, un cortegiu de năluci cu orbitele în flăcări, cocoțate pe spinările unor cai scheletici, a brăzdat cerul nopții fluturându-și mantiile ca pe niște stindarde zdrențuite. Așa cum obișnuia să facă la un anumit număr de ani, Vânătoarea Sălbatică își aduna recolta. Nu mai fusese atât de

năprasnică de zeci de ani; numai în târgul Novigrad dispăruseră fără urmă zeci de oameni.

Când Vânătoarea a trecut și norii s-au împrăștiat, ochii oamenilor au văzut din nou luna. Era în scădere, ca întotdeauna la momentul echinocțiului. Numai că, în acea noapte, era roșie ca sângele.

Oamenii simpli aveau multe explicații pentru fenomenele legate de echinocțiu, care, de altfel, variaua considerabil de la o regiune la alta, conform demonologiei locale. Astrologii, druzii și magicienii aveau și ei interpretări, de cele mai multe ori eronate și exagerate. Cei care reușiseră să stabilească o legătură între aceste fenomene și faptele reale erau puțini, foarte puțini.

Pe Insulele Skellige, de exemplu, o mână de oameni superstițioși au văzut în aceste manifestări ciudate materializarea omagiului lui Tedd Deireadh, sfârșitul lumii, precedat de bătălia de la Ragh nar Roog, lupta finală dintre Lumină și Întuneric. Aceștia au asociat furtuna violentă care în noaptea echinocțiului de toamnă a zguduit insulele cu un val puternic, împins de arcul monstruosului Naglfar de Morhög, care ducea o armată de vrăjitori și demoni ai haosului într-o corabie construită din unghiile cadavrelor. Oamenii mai luminați sau mai bine informați, însă, au pus nebunia cerurilor și a mării pe seama lui Yennefer, magiciana malefică, și a dispariției sale cumplite. Alții, cel mai bine informați dintre toți, vedeau în marea agitată un semn că era pe moarte cineva prin venele căruia curgea sânge din neamul regilor din Skellige și Cintra.

De când e lumea, noaptea echinocțiului de toamnă a fost o noapte de coșmaruri, fantome și apariții, o noapte cu treziri bruște și chinuitoare, cu sufocări și palpitații cauzate de frică, printre așternuturi mototolite și learcă de transpirație. Nici cele mai luminate capete nu au fost scutite de viziuni și de tulburări: în Nilfgaard, în Turnurile de Aur, s-a trezit urlând însuși împăratul, Emhyr var Emreis. În nord, în Lan Exeter, regele Esterad Thyssen a sărit brusc din pat, trezindu-și soția, pe regina Zuleyka. În Tretogor, Dijkstra, șeful spionilor, s-a ridicat și a pus mâna pe pumnal, trezind-o pe nevasta ministrului de finanțe. În palatul din Montecalvo, magiciana Filippa Eilhart s-a înfășurat în

cearșaful de damasc, fără să o trezească pe soția contelui de Noailles. S-au trezit mai mult sau mai puțin brusc și piticanul Yarpén Zigrin din Mahakam, bătrânul vrăjitor Vesemir din cetatea de pe muntele Kaer Morhen, scribul Fabio Sachs din târgul Gors Velen, iarlul Crach an Craite de pe corabia Ringhorn. De asemenea, magiciana Fringilla Vigo s-a trezit în castelul Beauclair, preoteasa Sigrdrifa s-a trezit în templul zeiței Freya de pe insula Hindarsfjall. Daniel Etcheverry, contele de Garramone, s-a trezit în cetatea asediată din Maribor. Zyvik, decurionul Cuirasierului Greu din fortul Ban Gleann. Negustorul Dominik Bombastus Houvenaghel din târgul Claremont. Și mulți, mulți alții.

Totuși, puțini au fost în stare să asocieze aceste fenomene stranie cu fapte concrete și reale. Și cu o anumită persoană reală. Întâmplarea a făcut ca trei dintre acești oameni să petreacă noaptea echinocțiului de toamnă sub același acoperiș. Cel al templului zeiței Melitele din Ellander.

– Cucuvele, a gemut Jarre, în timp ce contempla bezna care se revărsa peste parcul templului. Cred că sunt mii, un cârd întreg... Ele urlă pentru moartea cuiva... Pentru moartea ei... Moare...

– Nu vorbi prostii! s-a întors Triss Merigold, ridicând pumnul încheștat, părând pentru o clipă că-l va îmbrânci sau îl va lovi pe băiat în piept. Crezi în superstiții de-astea stupide? Suntem la sfârșitul lunii septembrie, păsările se strâng să migreze! E ceva complet natural.

– Moare ea...

– Nu moare nimeni! a exclamat magiciana, palidă de furie. Nimeni, pricepi? Nu mai bate câmpii!

Adepte, trezite de alarma nocturnă, au început să curgă pe culoarul bibliotecii. Chipurile lor erau grave și palide.

– Jarre, i-a spus Triss după ce și-a recăpătat calmul, punându-și mâna pe umărul băiatului și strângându-l. Tu ești singurul bărbat din templu. Toate se uită la tine și așteaptă sprijinul tău. N-ai voie să-ți fie frică, n-ai dreptul să intri în panică. Stăpânește-te! Nu ne dezamăgi.

Jarre a inspirat adânc, în timp ce a încercat din răspuț să-și calmeze tremurul mâinilor și al buzelor.

– Nu mi-e frică... a șoptit el, evitând privirea magicienei. Nu mă tem deloc, sunt îngrijorat! Pentru ea. Am văzut-o în vis...

– Și eu am visat-o. Triss și-a strâns buzele. Am avut același vis, tu, Nenneke și cu mine. Dar nu suflăm nicio vorbă despre asta.

– Sânge pe fața ei... Atâta sânge...

– Te-am rugat să taci. Vine Nenneke.

Înalta preoteasă s-a apropiat de ei. Avea un chip obosit. La întrebarea tăcută a lui Triss, a dat din cap. Văzând că Jarre dă să vorbească, i-a spus:

– Nimic, din păcate. Când Vânătoarea Sălbatică a zburat deasupra templului, s-au trezit aproape toate, dar niciuna n-a avut nicio viziune. Nici măcar la fel de nebuloasă ca ale noastre. Du-te la culcare, băiete, n-ai niciun rost aici! Fetelor, în dormitor, vă rog!

Și-a frecat fața și ochii cu mâinile.

– Ah, echinocțiul! Noaptea blestemată... Du-te la culcare, Triss. Nu putem face nimic.

– Neputința asta mă înnebunește, a mărturisit magiciana, încleștându-și pumnii. Numai la gândul că suferă nu știu pe unde, că sângerează, că e amenințată de un... La naiba, dacă mă duce capul ce să fac!

Nenneke, înalta preoteasă a templului lui Melitele, s-a întors.

– Ai încercat să te rogi?

Spre miazăzi, departe, pe celălalt versant al munților Amell, în provincia Ebbing, în inima unei țări pe nume Pereplut, în mlaștinile imense, formate la confluența râurilor Yelda, Leta și Arete, la vreo opt sute de mile în zbor de cioară de la târgul Ellander și de la templul lui Melitele, bătrânul pustnic Vysogota a fost trezit în zori dintr-odată de un coșmar. Când s-a dezmeticit, Vysogota nu și-a putut aminti cu niciun chip ce visase, însă o neliniște bizară îl împiedica să adoarmă din nou.

– Brrr, e frig, e frig, repeta pustnicul, urmând o potecă printre tufișuri.

Următoarea capcană era goală. Nici măcar o ondatră. Ziua de vânătoare se dovedise lipsită de noroc. În timp ce mormăia un blestem și se smârcăia, Vysogota curăța mătul și ferigile care îi acopereau capcana.

– E ger, brr, hu-ha, ger cumplit, ce mai la deal, la vale! a repetat el în timp ce se îndrepta spre mlaștină. Și totuși, abia suntem în septembrie! N-au trecut decât patru zile de la echinocțiu! De când sunt eu pe lumea asta, n-am avut parte de un asemenea ger în anotimpul ăsta. Și a trecut mult timp de când am venit eu pe lume!

Următoarea capcană, penultima deja, era goală. Lui Vysogota nu-i mai ardea nici să blesteme.

– La ce să te-astepti? bodogănea el mergând. Clima este tot mai rece de la un an la altul. Și acum se pare că efectele răcirii se vor accelera ca o avalanșă. Ah! Elfii o anticipaseră de mult, dar cine să dea crezare predicțiilor lor?

Deasupra capului bătrânului se auzea fâlfâit de aripi și se strecurau rapid siluete întunecate. Negura care trenea peste mlaștini era străpunsă brusc de trilurile sacadate și sălbătice ale cucuvelelor, de bătăile rapide ale aripilor lor. Vysogota nu a acordat nicio atenție păsărilor. Nu era superstițios, iar cucuvelele se adunau întotdeauna ciopor deasupra mlaștinilor, mai ales în zori; atât de aproape zburau, încât te înspăimânta ideea că s-ar putea ciocni de capul cuiva. Ei bine, poate că nu au fost întotdeauna atât de numeroase ca în acea dimineață, poate că nu au zburat într-un mod atât de demonic... Dar, până la urmă, natura jongla cu trucuri amuzante în ultima vreme: fenomene bizare se succedau, unul mai bizar decât altul.

Pustnicul scotea din apă ultima capcană, goală, când a auzit fornăitul unui cal. Cântecul cucuvelelor a încetat ca la comandă.

Mlaștinile Pereplutului erau presărate cu insule mai înalte, uscate, acoperite cu mesteacăn negru, arin, corn, sânger, plopi și sălcii. Majoritatea acestor insule erau înconjurată de hățişuri, încât era absolut imposibil ca un cal sau chiar un călăreț care nu știa calea să ajungă la ele. Un alt fornăit s-a auzit. La fel ca primul, venea dinspre una dintre insule.

Curiozitatea a biruit prudența.

Vysogota nu știa prea multe despre cai și rasele lor, dar era un estet, știa să recunoască și să aprecieze frumusețea. Iar calul, de un negru strălucitor ca antracitul, care stătea în fața mestecenilor, era de o frumusețe rară. Era chintesența celei mai pure frumuseți. Atât de frumos, încât părea ireal.

Dar era cât se poate de real și de bine priponit: frâiele și capul îi erau încurcate în ramurile roșietice ale sângerului. Când Vysogota s-a apropiat de el, calul și-a ciulit urechile și a tropăit de s-a cutremurat pământul; și-a clătinat capul grațios și s-a întors. Acum a putut observa că era o iapă. Și a mai văzut ceva. Ceva care i-a făcut inima să bată puternic. Un val de adrenalină l-a copleșit și l-a sugrumat, ca o pereche de ciuperci invizibile.

În spatele calului, într-o scobitură superficială, era un cadavru.

Vysogota și-a aruncat desaga. Primul gând care i-a venit în minte a fost să se întoarcă și să fugă, dar, rușinat, s-a apropiat. S-a apropiat precaut, căci iapa neagră continua să tropăie; și-a lăsat în jos urechile, și-a dezvelit dinții deasupra zăbalei, așteptând momentul oportun să-l muște pe pustnic sau să-i dea o copită.

Cadavrul era al unui adolescent. Zăcea cu fața în jos, avea o mână lipită de corp, cealaltă era răsucită în lateral, cu degetele înfipite în pământ. Era îmbrăcat cu o jachetă din piele de căprioară și pantaloni strâmți, din piele; purta cizme elfești, cu cataramă, care îi ajungeau până la genunchi.

Vysogota s-a aplecat și, în acel moment, cadavrul a scos un geamăt. Iapa a nechezat prelung, lovind pământul cu copitele.

Pustnicul a îngenuncheat și l-a întors cu precauție pe rănit. Instinctiv, el și-a întors capul și a șuierat văzând masca oribilă de murdărie și sânge coagulat care-i acoperea chipul tânărului. Vysogota a îndepărtat cu delicatețe mușchiul, frunzele și nisipul de pe buzele băloase ale tânărului și a încercat să-i desprindă de pe obraz șuvițele de păr lipite cu sânge. Rănitul a gemut surd, s-a încordat și s-a zguduit. Vysogota i-a îndepărtat părul de pe față.

– O fată! a exclamat el cu voce tare, nevenindu-i să creadă ce avea în fața ochilor. Este o fată!